



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 615/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, advokátska kancelária, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 Nt 1/2016 z 25. apríla 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 16/2016 z 31. mája 2016 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] v (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom [REDAKČIA]

JUDr. Milanom Kuzmom, advokátska kancelária, Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 Nt 1/2016 z 25. apríla 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tost 16/2016 z 31. mája 2016

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal Špecializovanému trestnému súdu návrh na povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-2 Tš/8/2005. Špecializovaný trestný súd sťažovateľovmu návrhu nevyhovel a uznesením sp. zn. BB-4 Nt 1/2016 z 25. apríla 2016 ho podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uvedenému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 16/2016 z 31. mája 2016, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

V sťažnosti prezentoval sťažovateľ okrem iného túto argumentáciu:

*«Pri posudzovaní sťažovateľovho prípadu sa jednak prvostupňový ale aj druhostupňový súd obmedzili na citovanie zákonných ustanovení, avšak odôvodneniu rozhodnutia sa venovali iba minimálne, čím tieto rozhodnutia nespĺňajú zákonom požadované náležitosti pre odôvodnenie rozhodnutia.*

*Podstatou obnovy konania je preverka dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní vo vzťahu k dôkazom súdu skôr neznámym a zistenie dôvodnosti pôvodného rozhodnutia.*

*Súd sa žiadnym spôsobom nevenoval otázke existencie nových svedkov. Súd pri svojom rozhodovaní mi ani nedovolil takýchto svedkov označiť.*

*Máme za to, že obnova konania v právnom štáte mala byť umožnená. Je úplne nelogické aby sťažovateľ ako muž, otec fungujúcej rodiny so 4 maloletými deťmi opúšťal územie SR úplne bezdôvodne, resp. z dôvodu skrývania sa pred trestným stíhaním. Opätovne dávame súdu do pozornosti, že v predmetnej trestnej veci ktorej obnovy sme sa*

*domáhali v momente sťažovateľovho odchodu zo Slovenska nebolo začaté ešte ani trestné stíhanie, a už vôbec nebolo vznesené obvinenie.*

*Žiaden z orgánov činných v trestnom konaní neskúmal, resp. nemal záujem skúmať dôvody prečo [REDAKOVANÉ] opustil Slovensko a všetci za tým videli len útek. Áno, svojím spôsobom o útek išlo, ale nie z dôvodu krachu nebankových spoločností v ktorých vystupoval. Bol donútený opustiť Slovensko z dôvodu obavy o svoj život, o život svojej rodiny.*

*V jeho nehnuteľnosti v obci [REDAKOVANÉ] došlo k explózii nástražného systému. Najmladšiu dcéru sa niekto v danom čase pokúsil 2x uniesť. Takéto čiastkové skutočnosti spôsobili obavu o jeho život, o život najbližších, rodiny. Preto sa rozhodol opustiť Slovensko, aby sa najbližším nič nestalo, nakoľko bol zjavne osobou prekážajúcou niekomu, kto mal záujem ho v tom lepšom prípade iba zastrašiť, v tom horšom prípade odstrániť z tohto sveta a v tom najhoršom prípade ublížiť jeho rodine.*

*Celú kauzu končiacu odsúdením a následným minuloročným zadržaním považujeme za premedializovanú. Mediálny tlak a tlak spoločnosti z kauzy spravili inkvizitný proces, proces „honu na bosorku“. Je nepochybné, že v nebankových spoločnostiach mali peniaze nielen obyvatelia Slovenska ale aj iné vplyvné, či menej vplyvné osobnosti, politici a pod.*

*Tento proces bol procesom aj politickým. Zaangažovanosť pána [REDAKOVANÉ] a jeho CD je minimálne pozoruhodnou.*

*Máme za to, že toto všetko sú skutočnosti a nové dôkazy, ktoré naplňajú znenie zákona pre povolenie obnovy konania a minimálne malo byť sťažovateľovi umožnené sa v novom konaní vyjadriť ku dôkazom a skutočnostiam, ktoré viedli k jeho odsúdeniu.*

*Ďalším dôvodom pre povolenie obnovy konania bolo poskytnutie záruky srbským justičným orgánom. Nesúhlasíme s tvrdením, že súd nebol oprávnený skúmať túto podmienku obnovy konania. Na medzinárodnom poli je neprípustné a diplomaticky neakceptovateľné zavádzať svojho zmluvného partnera. Inak ako zavedenie srbskej strany zo strany Slovenska sa udalosti tohto prípadu opísať nedajú. Ministerstvo spravodlivosti SR sa jednoznačne zaviazalo k obnoveniu procesu.»*

*Sťažovateľ podrobne citujúc judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa predovšetkým otázky kvality odôvodnenia súdnych rozhodnutí v nadväznosti na to namieta neústavnosť, nezákonnosť a neodôvodnenosť oboch rozhodnutí, a to Špecializovaného trestného súdu, ako aj najvyššieho súdu.*

Sťažovateľ dôvodí, že bolo jeho snahou dosiahnuť povolenie obnovy konania z dôvodu, že „v pôvodnom konaní sa nie svojou vinou nemohol k dôkazom a tvrdeniam vyjadriť“, a dodáva, že v návrhu na povolenie obnovy konania uviedol tzv. nové skutočnosti o útokoch na jeho osobu a rodinu, ktoré podľa jeho názoru „nemôže súd vierohodne vyhodnotiť bez toho aby došlo k povoleniu obnovy konania“.

Sťažovateľ na základe prezentovanej argumentácie ústavný súd žiada, aby v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu, označené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a priznal mu tiež finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu, ktorými konajúce súdy nevyhoveli návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

**K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 Nt 1/2016 z 25. apríla 2016**

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného uznesenia Špecializovaného trestného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne

predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základnému právu zaručenému ústavou a listinou a právu zaručenému dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené voči prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

**K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 16/2016 z 31. mája 2016**

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv v zamietnutí ním uplatneného návrhu na povolenie obnovy konania, keď podľa jeho tvrdení návrh, ktorým žiadal o povolenie obnovy konania, obsahoval tzv. nové skutočnosti opodstatňujúce toto povolenie.

Ústavný súd preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu, v ktorom tento súd skonštatoval vecnú správnosť uznesenia Špecializovaného trestného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

*«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) rozhodujúc o podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.*

*Podľa § 358 ods. 1 Tr. por. konanie podľa ustanovení tohto dieľu možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva (ďalej len „ušlý“).*

*Podľa § 362 ods. 1 Tr. por. odsúdený v konaní podľa tohto dieľu má právo podať návrh na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti pre nesplnenie podmienok podľa § 358 ods. 1 do uplynutia šiestich mesiacov odo dňa, keď sa dozvedel o trestnom stíhaní alebo odsúdení, najneskôr však v príslušnej premlčacej dobe ustanovenej v Trestnom zákone.*

*Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samej osobe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.*

*Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.*

*Podľa § 495 ods. 4 písm. b/ Tr. por. ak dožiadaný štát vydá na výkon trestu odňatia slobody osobu, ktorej bol trest uložený právoplatným rozsudkom, s výhradou voči konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, súd na verejnom zasadnutí vydanú osobu vypočuje a ak vydaná osoba s výkonom nesúhlasí, súd v potrebnom rozsahu rozsudok zruší a súčasne rozhodne o väzbe. Ak treba doplniť skutkové zistenia, môže vec vrátiť prokurátorovi na došetrenie, v ostatných prípadoch pokračuje súd po právoplatnosti rozhodnutia v konaní na podklade pôvodnej obžaloby.*

*Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť prípadné nedostatky v skutkových zisteniach v rozhodnutí, ktoré je už právoplatné. Pre povolenie obnovy konania okrem podania návrhu oprávnenou osobou musia byť súčasne dodržané aj dve podmienky, a to musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy súdu alebo prokurátorovi skôr neznáme a musia tieto skutočnosti samej osobe alebo v spojení*

so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k inému rozhodnutiu, než ako bolo pôvodne právoplatné rozhodnutie.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci stav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti treba obyčajne preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale i dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, avšak s iným obsahom.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé odôvodniť iné, pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie, sa vykoná porovnaním dosiaľ vykonaných dôkazov a dosiaľ vykonaných skutkových zistení s dôkazným významom nových, navrhovateľom uvádzaných skutočností či dôkazov. Výsledkom skúmania musí byť dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica postupoval správne, keď obnovu konania v danej veci nepovolil, nakoľko odsúdeným [REDAKOVANÉ] uvádzané dôvody - zrušenie Špeciálneho súdu nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, nesplnenie podmienok na konanie proti ušlému, nebola splnená podmienka Srbska spojená s jeho vydaním na Slovensko, že Slovenská republika zabezpečí a dovoľí znovuo tvorenie, revíziu jeho prípadu, a to v jeho prítomnosti, nenapĺňa ani jednu z podmienok pre povolenie obnovy konania uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por., najmä, ak avizované nové dôkazy neboli v návrhu a teraz ani v sťažnosti, uvedené.

Pri prvom dôvode sa okrem uvedenej argumentácie Špecializovaného trestného súdu v napadnutom uznesení žiada doplniť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2009 uverejnenom pod č. 290/2009 Z. z. v bode 3. sa doslovne uvádzalo:

„3. Právoplatné, ale nevykonané rozsudky Špeciálneho súdu vydané v trestnom konaní do dňa straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú na základe tohto rozhodnutia dotknuté dôvodom na obnovu konania podľa ustanovení Trestného poriadku v zmysle § 41b zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.“

*Rozsudok Špeciálneho súdu sp. zn. PK-2TŠ/8/2005 z 10. januára 2007 (v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Toš 6/2007 z 30. mája 2007), ktorým bol odsúdený [REDAKOVANÉ], je presne takým rozsudkom.*

*K dôvodu týkajúcemu sa neúčasti odsúdeného na trestnom konaní, ktoré sa proti nemu viedlo - tzv. konanie proti ušlému - Najvyšší súd Slovenskej republiky, okrem toho, že si osvojil záver Špecializovaného trestného súdu v napadnutom uznesení, že táto skutočnosť nie je dôvodom na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., a o tejto otázke už bolo rozhodnuté v inom konaní, dopĺňa, že konanie proti ušlému je osobitým spôsobom konania podľa Trestného poriadku, v rámci ktorého je obsiahnutá právna úprava postupu v prípade, ak v priebehu konania alebo po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku odpadnú dôvody odôvodňujúce vykonávanie konania proti ušlému, alebo v prípade podania návrhu odsúdeného na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti pre nesplnenie podmienok konania proti ušlému podľa § 358 ods. 1 Tr. por. Nakoľko sa jedná o proces osobitne upravený Trestným poriadkom, nie je možné tým odôvodňovať návrh na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.*

*Odsúdený [REDAKOVANÉ] poukazoval v návrhu na povolenie obnovy konania aj na ustanovenie § 495 ods. 4 Tr. por. Predmetné ustanovenie je síce svojím cieľom porovnateľné s právnou úpravou obnovy konania podľa § 362 Tr. por., avšak ide rovnako ako v konaní proti ušlému o osobitný spôsob konania, v ktorom v kontexte extradície po vydaní osoby na územie Slovenskej republiky koná súd z úradnej povinnosti predpísaným spôsobom. Preto nie je možné spájať uvedené osobitné konanie s konaním o povolenie obnovy konania podľa § 394 a nasl. Tr. por.*

*Najvyšší súd Slovenskej republiky preto súhlasne s rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu v napadnutom uznesení skonštatoval, že v danom prípade neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania. Z vyššie uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] nepovažoval za dôvodnú a podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ju zamietol.»*

Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy, resp. ostatné orgány verejnej moci a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní

ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov, resp. ostatných orgánov verejnej moci, a to tak, že orgány verejnej moci sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať tie ich právne názory, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery, ku ktorým orgány verejnej moci pri aplikácii práva dospeli, tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí v úvode prezentoval dotknutú právnu úpravu, a to ustanovenia Trestného poriadku o podmienkach povolenia obnovy konania, ako aj ďalších jeho ustanovení, na ktoré poukazoval vo svojej argumentácii samotný sťažovateľ.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne a jasne sťažovateľovi vysvetlil, že ani jeden z troch okruhov dôvodov, ktoré vo svojom návrhu na povolenie

obnovy konania predstrel, nenapĺňa dôvody na povolenie obnovy konania, splnenie ktorých je vyžadované relevantnou právnou úpravou (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku).

V prvom rade v spojení s argumentáciou prvostupňového rozhodnutia najvyšší súd sťažovateľovi objasnil, že sťažovateľom prezentovaný nález ústavného súdu a s ním súvisiacu následnú stratu účinnosti niektorých ustanovení zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o špeciálnom súde“) nemožno považovať za skutočnosť predvídanú ustanovením § 41 ods. 1 zákona o ústavnom súde („Ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.“), pretože citovaný zákon o špeciálnom súde nepredstavuje právny predpis, na základe ktorého bol vydaný odsudzujúci rozsudok v trestnej veci sťažovateľa. Neopodstatnenosť označenej argumentácie sťažovateľa navyše najvyšší súd podporil odkazom na príslušný nález ústavného súdu pojednávajúci výslovne o situácii totožnej so situáciou sťažovateľa.

V ďalších bodoch najvyšší súd poukázal jednak na výslovnú neuplatniteľnosť argumentácie sťažovateľa o nesplnení podmienok pre vykonanie tzv. konania proti ušlému v rámci konania o povolení obnovy konania, ako aj na nemožnosť skúmať v rámci konania o povolení klasickej obnovy konania splnenie podmienok pre vykonanie osobitnej formy obnovy konania týkajúcej sa výlučne prípadov extradície s výhradou. Inými slovami, najvyšší súd na tomto mieste sťažovateľovi náležite vysvetlil, že vo svojom návrhu ponúkol dôvody vo vzťahu k inštitútu klasickej obnovy konania zjavne irelevantné, uplatniteľné v odlišných formách konaniach, upravených Trestným poriadkom.

Ústavný súd je toho názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu sa opiera o náležitú interpretáciu aplikovanej právnej úpravy a jasné logické zdôvodnenie prijatých právnych záverov. Zastáva názor, že najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2016